

UZASADNIENIE

W dniu 10 stycznia 2014 roku powódka H. B. wniosła przeciwko Gminie M. S. pozew o zapłatę łącznie kwoty 33.204,23 zł z ustawowymi odsetkami, tytułem odsetek ustawowych należnych jej od roszczeń uwzględnionych wyrokiem Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 11 stycznia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I C 160/10, tj.

a) od zasądzonej na rzecz powódki renty w wysokości 1.000 zł miesięcznie za okres od dnia 11 lipca 2010 roku do dnia 10 stycznia 2014 roku, które to odsetki według obliczeń powódki powinny wynieść 6.542,76 zł,

b) od zasądzonego na rzecz powódki zadośćuczynienia w kwocie 50.000 zł za okres od dnia 25 marca 2010 roku do dnia 10 stycznia 2014 roku, które to odsetki według obliczeń powódki powinny wynieść 24.717 zł

c) od kwoty zasądzonego na rzecz powódki odszkodowania, tj. 3.933,33 zł za okres od dnia 25 marca 2010 roku do dnia 10 stycznia 2014 roku., które to odsetki według obliczeń powódki powinny wynosić 1.944,47 zł.

Gmina M. S. wnosila o odrzucenie pozwu w zakresie kwoty 6.542,76 złotych z uwagi na stan powagi rzeczy osądzonej oraz oddalenie powództwa w pozostałej części, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości na wypadek gdyby Sąd nie podzielił zarzutu powagi rzeczy osądzonej. Pozwana podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia.

W piśmie z dnia 4 września 2014 roku powódka cofnęła pozew co do kwoty 2.022,13 zł ze zrzeczeniem się roszczenia.

Wyrokiem z dnia 23 września 2014r. Sąd Rejonowy w Skierniewicach oddalił zarzut powagi rzeczy osądzonej, zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 26.759,25zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2014r. do dnia zapłaty , umorzył postępowanie co do kwoty 2022,13zł i oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd I instancji zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2942,57 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w części uwzględniającej powództwo złożyła strona pozwana .

Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu:

I naruszenie prawa materialnego , a to art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. przez ich błędną wykładnię w zw. z art. 481 § 1 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na niesłusznym uznaniu przez sąd, że powódce należą się odsetki, w sytuacji gdy kwota zadośćuczynienia w chwili wyrokowania jest odpowiednia – tj. zawiera w sobie roszczenie o odsetki;

II naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik postępowania :

1.art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie polegające na braku odrzucenia pozwu w części kwoty 6542,76zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2014r. do dnia zapłaty;

2.art. 316 §1 k.p.c. przez jego niezastosowanie polegające na obciążeniu pozwanej odsetkami od zasądzonej uprzednio w innym postępowaniu (IC 160/10 Sądu Rejonowego w Skierniewicach) kwoty zadośćuczynienia, w sytuacji gdy sąd powinien wziąć pod uwagę, że w poprzednim postępowaniu sąd orzekając o kwocie zadośćuczynienia brał pod uwagę stan z chwili zamknięcia rozprawy;

ewentualnie ,

3.art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 §1 k.p.c. poprzez przeprowadzenie dowodów w sposób niewszechstronny i wbrew zasadom logiki polegający na wadliwym obliczeniu kwoty wynikającej z uwzględnienia zarzutu przedawnienia i wskazanie, że w tej części powództwo powinno ulec oddaleniu co do kwoty 4422,85zł, w sytuacji gdy kwota ta powinna wynosić 4443,46 zł , co znalazło wyraz w uzasadnieniu.

III. Skarżąca wniosła o dopuszczenie dowodu z wydruków ze strony infor.pl na okoliczność wysokości kwoty odsetek, które powinny ulec oddaleniu z uwagi na przedawnienie roszczenia powódki o odsetki sprzed daty 6 listopada 2010r.

W konkluzji skarżąca wniosła o :

1. uchylene wyroku w części zasądzonej w zakresie kwoty 6542,76zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2014r. do dnia zapłaty i odrzucenie w tej części pozwu;
2. zmianę wyroku w pozostałej części poprzez oddalenie powództwa ;
3. zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom podniesiony w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafni określił konsekwencje prawne z nich wynikające. Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

W szczególności całkowicie bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego.

Zgodzić należy się w pełni z Sądem I instancji ,iż podstawą dochodzenia roszczenia w przedmiotowej sprawie był przepis art. 481k.c.

H. B. w dniu 24 marca 2010 roku zgłosiła pozwanej roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia i odszkodowania w kwotach przekraczających ostatecznie te zasądzone przez Sąd, a nadto, w odniesieniu do roszczenia o zadośćuczynienie, podała do wiadomości pozwanej okoliczności, w oparciu o jakie określiła je na taką właśnie kwotę. W dacie zgłoszenia pozwanej roszczenia o zadośćuczynienie, sam rodzaj urazu, jakiego doznała powódka, pozostawał w istocie poza sporem. Wynikał on bowiem z dokumentów medycznych, odzwierciedlających przebieg leczenia, sporządzonych w innym celu aniżeli dochodzenie roszczenia o zadośćuczynienie, a zatem z punktu widzenia pozwanej co do zasady wiarygodnych. Pozwana miała zatem możliwość zweryfikowania wysokości należnego powódce zadośćuczynienia, czego zupełnie zaniechała. W takim stanie rzeczy stanowisko powódki odnośnie do wymagalności roszczenia o zadośćuczynienie zasługuje na aprobatę. Powódka podała do wiadomości strony pozwanej wszystkie istotne w tej kwestii informacje. Zatem , nie sposób zgodzić się ze skarżącym , iż pozostawał w zwłoce z zapłatą należnego powódce zadośćuczynienia dopiero od daty wyrokowania w sprawie sygn. akt IC 160/10 Sądu Rejonowego w Skierniewicach.

Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd zaprezentowany przez Sąd I instancji, iż zadośćuczynienie należne powódce stało się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu, gdy okoliczności sprawy pozwalały na ustalenie zakresu szkody. Możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę (art. 445 §1 k.c.) nie zakłada dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Mimo pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego , lecz deklaratywny.

Nie znajduje także uzasadnienia stanowisko skarżącego, iż prawomocne rozstrzygnięcie o wysokości zadośćuczynienia zawierało w sobie już roszczenie o odsetki. Odsetki ustawowe mają przede wszystkim zapewnić swego rodzaju wynagrodzenie dla wierzyciela za korzystanie przez dłużnika ze środków pieniężnych należnych wierzycielowi. Mają motywować dłużnika do szybkiego spełnienia świadczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, zasadnie Sąd I instancji ustalił, iż odsetki od zasadzonego zadośćuczynienia i odszkodowania należą się powódce od dnia 25 marca 2010r. tj. od dnia następnego od kiedy powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty.

W toku postępowania przed Sądem I instancji strona pozwana nie kwestionowała wysokości żądania, tzn. nie zgłaszała zastrzeżeń do prawidłowości obliczenia należnych powódce odsetek za opóźnienie z matematycznego punktu widzenia. Podniosła natomiast zarzut przedawnienia roszczenia, który został przez Sąd I instancji częściowo uwzględniony. Odsetki, które mają charakter świadczenia okresowego, zgodnie z art. 118 k.c. przedawniają się z upływem trzech lat, przy czym roszczenie o ich zapłatę powstaje i staje się wymagalne osobno za każdy dzień opóźnienia. Ponieważ zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia Sąd I instancji zasadnie uznał, że roszczenie o odsetki należne za okres przed 6 listopada 2010 roku uległo przedawnieniu. Powództwo podlegało zatem oddaleniu co do kwoty 4.422,85 zł.

Sąd Okręgowy na zasadzie art. 381 k.p.c. pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z wydruków z systemu (...) złożony w apelacji jako spóźniony. Strona powodowa w piśmie z dnia 29 sierpnia 2014r. przedstawiła szczegółowe wyliczenie odsetek za poszczególne okresy. Na rozprawie w dniu 23 września 2014r. strona pozwana reprezentowana przez fachowego pełnomocnika nie zakwestionowała tych wyliczeń i nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych w tym przedmiocie. Nic nie stało na przeszkodzie, by podnieść tego rodzaju zarzut przed Sądem I instancji. Na marginesie wypada jedynie zauważyć, iż różnica pomiędzy kwotą określona przez Sąd I instancji a kwotą wskazaną w apelacji wynosi 20 zł 60 groszy – a więc jest marginalna w stosunku do dochodzonego roszczenia.

Nie znajduje także uzasadnienia podniesiony przez stronę pozwaną zarzut powagi rzecz osądzonej. Orzekając w sprawie I C 160/10, zarówno Sąd Rejonowy jak i Sąd Okręgowy, nie miał wątpliwości, że żądanie zasądzenia odsetek dotyczyło tylko renty skapitalizowanej. Gdyby poszczególne raty renty miały być również objęte żądaniem odsetkowym, to musiałoby ono zostać inaczej sformułowane. Początku dla naliczania odsetek nie mógłby stanowić dzień wniesienia pozwu, bo na tą chwilą roszczenie tytułu kolejnych rat renty nie było wymagalne.

Wywody skarżącego w tym zakresie nie znajdują oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym i są nieracjonalne .

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98 k.p.c. Na koszty postępowania apelacyjnego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powódki będącego radcą prawnym w kwocie 1200 zł obliczone na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).